

РЕШЕНИЕ

№ 257

гр. М., 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – М. в публично заседание на тридесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Аделина Троева
Членове: Аделина Тушева
Таня Живкова

при участието на секретаря Мадлена Н. Митова
като разглежда докладваното от Таня Живкова Въззивно гражданско дело № 20231600500287 по описа за 2023 година

С решение № 162/25.05.23 г. , постановено по гр.дело № 1421 / 2022г. , Районен съд Л. в производство с правно основание чл. 422 от ГПК е признал за установено по отношение на страните, че Г. К. Х. ДЪЛЖИ на „Ф.“ ЕАД, с предишно наименование „А.“ ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. „А.“ № *, ЕИК ***, представлявано от И.П. - изп. директор, СУМАТА от 9180,45 лева (девет хиляди сто и осемдесет лева и 45 ст.), представляваща неплатен остатък по Запис на заповед от 14.05.2019 г., издадена за сумата от 25636,49 лева (двадесет и пет хиляди шестстотин тридесет и шест лева и 49 ст.) в гр. С. на 14.05.2019 г., място на плащане: в офис на „А.“ ЕАД или по банков път по банкова сметка на „А.“ ЕАД, ЕИК *** (понастоящем „Ф.“ ЕАД, ЕИК ***), без протест и разноски, платим на датата на падежа на 14.08.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на Заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК - 11.06.2021 г. - до окончателното изплащане на вземането по Заповед № 127 от 14.06.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК, по ч. гр. д. № 1178/2021 г. по описа на Районен съд - гр. Л. С решението съдът е осъдил ответника да заплати на ищеца и направените в производството разноски.

Така постановеното решение е обжалвано от Г. К. Х. чрез процесуалния представител с оплакване за незаконосъобразност. В жалбата се поддържа, че съдът неправилно, с оглед събраните доказателства и материалния закон е приел, че ответникът дължи исквата сума, без да се изследва дали в действителност е получил същата и в какъв размер предвид направеното възражение, че не е подписвал никакви договори с ищеца. Иската се отменя на обжалваното решение като неправилно и отхвърляне на предявения иск като недоказан и неоснователен. Претендира заплащане на разноски.

Въззиваемата страна „Ф.“ ЕАД чрез процесуалния си представител поддържа правилност на обжалваното съдебно решение . Твърди се, че процесната Запис на заповед е редовна от външна страна ,поради което и изводите на първата инстанция в тази насока са правилни.Предвид гореизложеното моли съда да потвърди атакуваното решение,като му бъдат присъдени и разноските по водене на делото .

При въззивното разглеждане на делото не са събрани нови доказателства.

Окръжният съд, като провери атакуваният по реда на въззивното обжалване съдебен акт във връзка с оплакванията в жалбата, като обсъди събраните в производството доказателства, предвид становищата на страните и въз основа на закона, приема следното

Въззивната жалба е допустима като подадена в срок от легитимирано лице, имащо правен интерес от отмяна на обжалвания съдебен акт .

Обжалваното решение е валидно и допустимо , постановено по иск с правно основание чл. 422 във връзка с чл. 415 ,ал. 1 от ГПК , предявен в указания срок след подадено възражение от длъжник в заповедното производство по ч.гр. 1178/2022 г. по описа на РС - гр. Л..

Предмет на така предявеният по реда на чл. 422 от ГПК иск е установяване съществуването на вземането на ищеца срещу ответника по запис на заповед от 14.05.2019г. , въз основа на който е издадена заповед за изпълнение .

За да уважи предявения иск, първоинстанционният съд е приел,че приложеният по делото Запис на заповед отговаря на формалните изисквания за действителност. В решението съдът подробно е обсъдил външната редовност на ценната книга с оглед изискванията на чл. 535 от ТЗ, обсъдил е също така и направените от страна на ответника възражения за процесуалната легитимация на процесуалните представители на ищеца и липсата на уведомяване за настъпилото правоприемство между „А.“ ЕАД и „Ф.“ ЕАД,като е приел същите за неоснователни .

Така постановеното решение е валидно , допустимо и правилно . Решението е постановено от първостепенния съд при правилно установена предвид събраните по делото при спазване процесуалните правила фактическа обстановка със съответното приложение на материалния закон, като направените фактическите и правни изводите , съдържащи се мотивите изцяло се споделят от въззивния съд, към които препраща с оглед предоставената му от чл. 272 от ГПК процесуална възможност.

Както първата, така и настоящата инстанция приемат за безспорно установено , /което се установява и от приложения по ч. гр. д.№1178/2021 г. по описа на Районен съд - гр. Л. оригинален документ/ , че ответникът е издател на Запис на заповед с място на издаване гр. С., дата на издаване 14.05.2019 г., място на плащане: в офис на „А.“ ЕАД или по банков път по банкова сметка на „А.“ ЕАД, ЕИК *** (понастоящем „Ф.“ ЕАД, ЕИК ***), без протест и разноски, платим на предявяване на 14.08.2019 г., за сумата в размер на 25636,49 лв. Установява се още, че процесният Запис на заповед е предявен на ответника за плащане на 14.08.2019 г.

В тази насока не се въвеждат твърдения и пред настоящата инстанция.

В жалбата се твърди,че по делото липсва договор,подписан между страните,въз основа на който да е възникнало процесното задължение, освен това не е установено кога и по какъв начин ищецът е предал процесната сума на ответника и дали същата е отразена в счетоводството на ищеца .

Спорът в случая се концентрира върху въпроса съществува ли това вземане с оглед наведените от страна на ответника възражения за липса на каузална сделка .

Съобразно изложеното и приетото в т. 17 на ТР №4/18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. №4/2013 г. на ОСГТК при въведени твърдения или възражения, основани на конкретно каузално правоотношение, по повод или във връзка, с което е издаден запис на заповед, на изследване подлежи и каузалното правоотношение. В производството по установителния иск при въведени възражения, в случая от ответната страна, основани на конкретно каузално правоотношение, в тяхна тежест е да докажат фактите, на които са основани тези възражения, обуславящи несъществуването на вземането по запис на заповед. След като ответникът твърди наличие на каузално правоотношение, съобразно разпоредбата на чл.154 ГПК върху него пада и доказателствената тежест.

След като такова твърдение не е въведено, ищецът следва да установи единствено редовността от външна страна на представената запис на заповед. Процесният запис на заповед от 14.05.2019 съдържа всички изискуеми съгласно чл. 535 от ТЗ реквизити , включително и падеж, посочен като определен ден ,а именно 14.08.2019 г. , поради което и е действителен и установява изискуемо вземане на ищеца срещу ответника .

В отговора на исковата молба и пред настоящата инстанция процесуалният представител на ответника твърди,че плащане по тази заповед не се дължи,тъй като реално никога ищецът не е давал такава сума на ответника .

Наведеното от ответника оспорване на поетото задължение за плащане с доводи за безпаричност на ценната книга, не може да има за последица вменяване в доказателствена тежест на ищеца да посочи причината поради която издателят едностранно и безусловно се е задължил да престира сумата, т.е. да установява възникване на конкретно каузално правоотношение, връзката на запис с него, и съществуването на задължение по обезпечената сделка.В настоящата искова молба ищецът не въвежда твърдения за наличие на каузални отношения , а поддържа,че задължението на ответника произтича единствено от подписания запис на заповед . При безспорния по делото факт за наличие на редовен от външна страна менителничен документ, въз основа на който е предявеният по реда на чл.422 ГПК иск, той е основателен, защото страната е доказала съществуването на вземането си, произтичащо от този документ. Ответникът е този, който носи доказателствената тежест за установяване на своите правозащитни доводи. Липсата на установени лични или абсолютни възражения за несъществуването на спорното вземане обосновава извод за основателност на иска.

Предвид гореизложеното съдът намира жалбата за неоснователна , а решението правилно , поради което и следва да бъде потвърдено .

При този изход на делото жалбоподателят следва да заплати на въззиваемата страна и направената от последната разноски в размер на 150 лв.,представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Водим от гореизложените мотиви, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 162/25.05.23 г. , постановено по гр.дело № 1421 / 2022г. по описа на Районен съд-Л. .

ОСЪЖДА Г. К. Х. от гр. Л., ул. „О.“ №*, общ. Л., обл. М. , ЕГН: *****
ДА ЗАПЛАТИ на „Ф.“ ЕАД, с предишно наименование „А.“ ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. „А.“ № *, регистрирано в Търговски регистър към Агенция вписвания с ЕИК ***, представлявано от И.П. - изп. директор, сумата 150 лв. , представляваща

юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда и при условията на чл. 280 и сл. от ГПК пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____